

Es possible que Catalunya, algun dia, qui sap si alguna nit, pugui assolir "una llengua útil en un país amable". Però el català, al País Valencià i a les Illes, de seguir així, no passarà de ser una "llengua amable en un país inútil", si bé continuarà sent molt, molt, però que molt útil per a Madrid. "Una llengua útil en un país amable" és l'eslògan que llançà ahir el conseller en cap de la Generalitat de Catalunya, Josep-Lluís Carod-Rovira, per a explicar el model que defensarà per fomentar l'ús social del català. És efectista l'oració, certament, sona magnífica, com tots els eslògans, o quasi tots. A banda de la recuperació d'això tan boiròs anomenat "bilingüisme passiu" (qui m'ho pot explicar bé, per favor!?), no negaré que m'ha sorprès que siga un mallorquí, Antoni Mir, l'escollit com a responsable de Política Lingüística, qui, en paraules de Carod, per la seva condició de mallorquí, permet "*de forma gràfica estalviar discursos sobre la unitat de la llengua catalana*". És només un gest, i dubte que això tinga efectes polítics contundents fora de les fronteres autonòmiques de Catalunya. Personalment, ja que ni a les Illes ni tampoc al País Valencià podem gaudir (de moment) d'un govern tan ben tripartit, m'agradaria que el triunvirat del meu nord lingüístic fora capaç de fer, almenys una vegada (no cal tres), alguna cosa *útil i amable* per la unitat de la llengua, molt més enllà del simple i poc imaginatiu anomenament d'un responsable de Política Lingüística amb un acta de naixement a l'extrarradi nacional. ¿O la unitat de la llengua també és tripartita? Escolte, de vegades, com encara els socialistes valencians s'omplen la boca per l'execució, en els anys vuitanta, de la llei de normalització lingüística, quan no era més que un procés socialment inevitable que ells no van fer més que no evitar. Efectivament: l'executaren, però a cadena perpètua. En aquest sentit, no van ser molt amables i, menys encara, útils.